

zení může podle okolností případu vzejítí nějaké nebezpečí v §u 85 b) tr. zák. uvedené. Schází-li ten neb onen předpoklad na straně svedeného, nikoli však na straně návodcově, lze svedeného stíhati pouze pro přestupek §u 468 neb 431 tr. zák., návodce však jako přímého pachatele pro zločin §u 85 b) tr. zák.; neuvědomil-li si však návodce některé z těchto náležitostí, přichází i u něho v úvahu pouze zavinění pro ony přestupky, a vytýká stěžovatel správně, že by v případě, kdyby stěžovatel z pouhé svévole nebo nerozvážnosti byl vyzval Josefa P-a, by střílel z praku na auto, výzva taková mohla být posuzována pouze jako neopatrnost s hlediska §u 431 tr. zák.

Čís. 2356.

I skutková podstata přečinu podle druhého odstavce §u 303 tr. zák. (ve znění zákona z 20. února 1919, čís. 111 sb. z. a n.) předpokládá, že závadný projev stal se v době, po kterou byl pachatel místně a pro obecnostvo poznatelně v bezprostředním vztahu k náboženskému úkonu a na místě k úkonu tomu určeném, třebas výkon úkonu sám ještě nepočal nebo se již skončil.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1926, Zm II 109/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Moravské Ostravě ze dne 22. ledna 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 303 odst. druhý tr. zák., a zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a krajskému soudu v Moravské Ostravě uložil, by věc znova projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti nelze upřítí oprávnění, pokud se vývodech, jimiž doličuje formální důvod zmatečnosti podle čís. 5 §u 281 tr. ř., dovozuje, že nalézací soud neudal ve svém rozsudku důvodů pro výrok, že obžalovaný pronesl závadná slova při úkonu náboženském, a v dalších svých vývodech s hlediska zmatku čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. uplatňuje, že obžalovaný pronesl závadná slova po skončení náboženského úkonu — sestávajícího ze mše a požehnání — bez souvislosti s ním. Tyto vývody stížnosti poukazují zřetelně k námitce, že skutková podstata přečinu podle druhého odstavce §u 303 tr. zák. (ve znění zákona ze dne 20. února 1919, čís. 111 sb. z. a n.), jímž byl obžalovaný uznán vinným, není tím, co na skutečnostech v rozsudku zjištěno, naplněna, protože nejsou zjištěny skutkové okolnosti, které by opodstatňovaly zákonnou známku stanovenou tím, že zákon — používaje obratu »při úkonu náboženském, zejména při . . . shromážděních« předložky »při« — požaduje určitý místní, časový a jinaký vztah závadného projevu k náboženskému úkonu. Tato skutkovou podstatou přečinu předpokládaná souvislost projevu s náboženským úkonem jest dána, stal-li

se projev v době, po kterou byl pachatel místně a pro obecnost poznatelně v bezprostředním vztahu k náboženskému úkonu a na místě k úkonu tomu určeném, třebaže výkon úkonu sám ještě nepočal anebo již se skončil (srovnej rozhodnutí sb. n. s. č. 1320, 1938), tedy za okolností, za jakých tu jest nebezpečí, že posluchačstvo nebo jeho část považuje projev rázu v zákoně naznačeného za úvod, část anebo doplněk náboženského úkonu a projev následkem toho působí na posluchače nebo část jich obdobnou autoritou, jako projevy z rámce náboženského úkonu nevypadající. Výsledky hlavního přeličení sice poukazují ke skutečností takového rázu. Avšak rozhodnutí o tom, zda skutečnosti ty dlužno pokládati za prokázány či ne, přísluší výhradně nalézacímu soudu, z jehož skutkových závěrů nelze zrušovacímu soudu vykročit ani doplněním jich, a nalézací soud po této stránce svému úkolu nedostál. Rozsudečný výrok vyslovuje pouze, že se projev stal p o k á z á n í p ř i r a n n í c h b o h o s l u ž b á c h v kostele, tedy při úkonu náboženském, a rozhodovací důvody uvádějí v tomto směru toliko v reprodukci obžaloby, že obžalovaný vybízel ú č a s t n í k y n á b o ž e n s k é h o ú k o n u, v citaci obhajoby, že obžalovaný ohlásil p o r a n n í m š i o d o l t á ř e, a v konečném závěru, že obžalovaný p ř i ú k o n u n á b o ž e n s k é m doporučoval Ve kterých skutkových okolnostech shledal nalézací soud opodstatnění oné zákonné známky, již arcibiskup zřejmě považoval za danou, o tom se rozhodovací důvody nevyslovují; nezjišťují takových skutečností, ba ani neuvádějí v reprodukci svědeckých výpovědí, co ten který svědek udal o tom, zda byla závadná slova obžalovaného v nějaké souvislosti s jeho náboženským úkonem a v jaké. Nejsou-li v rozsudku zjištěny skutkové okolnosti, jichž jest třeba k posouzení, zda se závadný projev stal při úkonu náboženském, jak rozsudek předpokládá, či po skončení náboženského úkonu a bez souvislosti s ním, jak stížnost uplatňuje, není skutková podstata přečinu, jímž byl obžalovaný uznán vinným, v oné zákonné známce opodstatněna tím, co na skutečnostech zjištěno. Odsuzující výrok spočívá na nesprávném použití zákona, takže jest rozsudek stížen zmatkem čís. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř.

Čís. 2357.

K podání nové zmáteční stížnosti, ztratila-li se zmáteční stížnost, vrácená k doplnění podpisem advokáta, jest povoliti 3denní lhůtu.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1926, Zm II 118/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání stížnosti Marie Sch-ové do usnesení krajského soudu v České Lípě ze dne 9. ledna 1926, kterým byla odmítnuta její zmáteční stížnost do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v České Lípě ze dne 14. srpna 1925, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 201 písm. d) tr. zák. a rozhodl, že Marie Sch-ová jest oprávněna do tří dnů od doručení tohoto rozhodnutí buď